

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Písku rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Vlasty Halbrštátové a přísedících Blanky Markové a Františka Kukly v právní věci žalobce [redacted], zastoupeného [redacted], advokatem se sídlem [redacted] 1282, proti žalované [redacted], se sídlem [redacted] 3177, zastoupené [redacted], advokatem se sídlem [redacted], o neplatnost výpovědi z pracovního poměru,

t a k t o:

I.

Určuje se, že výpověď z pracovního poměru daná žalobci dopisem žalované ze dne 26.7.2001, je **n e p l a t n á**.

II.

Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech řízení 43.060,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

III.

Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Písku na svědeckém 96,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhal určení, že je neplatná výpověď z pracovního poměru, daná mu dopisem žalované ze dne 26.7.2001 s odůvodněním, že žalobce pracuje u žalované na základě pracovní smlouvy ze dne 1.3.1995 jako řidič-záchranář s místem výkonu práce ve výjezdovém stanovišti žalované [REDAKCE]. Dne 26.7.2001 doručila žalovaná žalobci výpověď z pracovního poměru danou mu podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) Zákoníku práce s odůvodněním, že se stal pro žalovanou nadbytečným, když rozhodnutím ředitele č. 2/2001 z 9.7.2001 bylo zrušeno jeho místo řidiče [REDAKCE]. Žalobce považuje tuto výpověď za neplatnou, protože žalovaná svým postupem při podání výpovědi žalobci obešla zákon, neboť důvodem uvedeným ve výpovědi zastřela jiný důvod, který by jí neumožňoval ukončit jednostranně pracovní poměr se žalobcem, čímž dovršila své šikanózní jednání vůči žalobci ukončit s ním pracovní poměr za každou cenu. Žalovaná totiž stav nadbytečnosti žalobce uměle vytvořila. Žalobce upozornil na podzim 2000 žalovanou na ztrátu pohonných hmot na pracovišti, poté byl ze začátku roku 2001 vyzván žalovanou ke skončení pracovního poměru dohodou, což žalobce neučinil. Žalovaná rozhodla o navýšení pracovních míst řidičů, podle názoru žalobce proto, aby po několika měsících mohla dát jednomu z řidičů výpověď pro nadbytečnost, jak v tomto konkrétním případě skutečně učinila. Žalobci byla předávána různá upozornění na údajná porušení pracovní kázně, aby byly vytvořeny podmínky pro možnost výpovědi podle ust. § 46 odst. 1 písm. f) Zákoníku práce. Poté byla žalobci z tohoto důvodu dána výpověď, které se úspěšně bránil. V zápětí poté, co bylo soudní řízení o neplatnost výpovědi dané žalobcem podle ust. § 46 odst. 1 písm. písm. f) Zákoníku práce zastaveno, dala žalovaná žalobci výpověď z důvodu nadbytečnosti podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) Zákoníku práce. O úmyslu žalované skončit pracovní poměr se žalobcem za každou cenu svědčí i skutečnost, že se žalobcem jako stálým zaměstnancem již nepočítala od počátku r. 2001, protože mu nevyplácela jakékoli odměny a příplatky, ačkoli do konce roku 2000 je vždy dostával, neboť patřil k nejlepším pracovníkům, dále jej žalovaná nevyslala v dubnu 2001 na povinné proškolení řidičů, pro rok 2001 mu nebyly vydány ani pracovní pomůcky, ač je ostatní řidiči obdrželi. V [REDAKCE] byli do začátku roku 2001 zaměstnáni 4 řidiči a ke dni 1.2.2001 byl přijat do pracovního poměru pátý řidič. Již v té době však bylo zřejmé, že žalovaná víc řidičů na tomto pracovišti nepotřebuje, protože jeden z nich byl vždy na určitý časový úsek poté odeslán na tzv. stáž na pracoviště v [REDAKCE]. Z časových kroků žalované vyplývá, že šlo o to, jak se žalobce zbavit nejenom výtkami, ale tím, že si žalovaná zřízením pátého pracovního místa řidiče vytvořila podmínky pro pozdější možnou výpověď danou žalobci pro nadbytečnost. Podle názoru žalobce výpověď mu daná je neplatná v souladu s ust. § 242 odst. 1 písm. a) Zákoníku práce ve spojení s ust. § 46 odst. 1 písm. c) Zákoníku práce neboť důvodem výpovědi byl zastřen jiný důvod, pro který by žalobci žalovaná výpověď dát platně nemohla. Při výpovědi dle názoru žalobce žalovaná ani nesplnila nabídkovou povinnost vůči žalobci ve smyslu ust. § 46 odst. 2) Zákoníku práce, když nabídku, kterou mu učinila před podáním výpovědi dne 16.7.2001 učinila tak, že nabídka je neurčitá, není v ní uvedeno, jaké následky spojuje žalovaná s rozhodnutím o nadbytečnosti a není v ní specifikováno prac. místo, které je žalobci nabízeno.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s odůvodněním, že výpověď daná žalobci pro nadbytečnost žádným způsobem nesouvisí s předchozí výpovědí danou žalobci pro soustavná porušování prac. kázně žalobcem, kterou posléze žalovaná vzala zpět. Žalovaná popírá, že by se jednalo o uměle vytvořené místo pátého řidiče na pracovišti v [REDAKCE] s tím, že toto pracovní místo bylo zřízené v souvislosti s novelou Zákoníku práce s vědomím zdravotní radové Okresního úřadu v [REDAKCE]. Novelou Zákoníku práce byla stanovena povinnost dodržovat přestávky v práci a bylo změněno využívání přesčasové práce, to vše vedlo

v závěru r. 2000 žalovanou k tomu, aby rozhodla o navýšení počtu řidičů na pracovišti v [redacted]. Žalovaná popírá, že by z její strany byl žalobce šikován. Časový sled událostí byl takový, že po srpnovém upozornění řidičů, mezi nimiž byl žalobce, na možné odcizování pohonných hmot jejich kolegy v září probíhalo vnitropodnikové šetření u žalované. Následně byla v říjnu věc předána k šetření Policii ČR, dne 14. listopadu 2000 bylo rozhodnuto na poradě vedení o zřízení místa dalšího řidiče a dalších míst, dne 19.12.2000 Policie ČR odložila šetření pro podezření odcizování pohonných hmot s tím, že toto podezření nebylo prokázáno. Od 1.1.2001 se stala účinná novela Zákoníku práce. Dne 1.2.2001 nastoupil nový řidič na pracoviště v [redacted], dne 28.3.2001 byla dána výpověď žalobci z pracovního poměru pro soustavné porušování pracovní kázně, dne 21.5.2001 žalovaná tuto výpověď odvolala, dne 23.5. a 30.6. 2001 bylo dáno další upozornění na porušování prac. kázně, dne 9.7.2000 bylo rozhodnuto o organizační změně, kterou byla zrušena čtyři pracovní místa, mimo jednoho místa řidiče, dne 17.7.2001 bylo nabídnuto jiné pracovní místo žalobci, dne 26.7.2001 byla předána výpověď žalobci. K argumentacím žalobce žalovaná uvedla, že důvodem posílání řidičů na stáž je skutečnost, že je potřeba, aby řidiči z milevského regionu byli seznámeni i s regionem [redacted] a [redacted], na stáž byly vysílány i zdravotní sestry. Žalovaná v průběhu prvního pololetí r. 2001 zjistila, že úkoly dokáže plnit i po novele Zákoníku práce na pracovišti v [redacted] se čtyřmi řidiči. Pouze ekonomická situace žalované vyústila v její rozhodnutí z 9.7.2001 o snížení počtu pracovních míst i o jednoho řidiče žalované v [redacted]. Žalobci v r. 2001 nebyly vypláceny nenárokové složky mzdy, protože nevykazoval mimořádné pracovní výsledky. Pracovní pomůcky jsou přidělovány zaměstnancům na jejich žádost s ohledem na životnost jednotlivých pomůcek. Na školení řidičů konané dne 28.3.2001 žalobce nebyl pozván, protože v té době běžela výpovědní lhůta ohledně jeho první výpovědi. Žalovaný namítal, že řidič [redacted] byl jako pátý řidič přijat do pracovního poměru dne 1.2.2001 pouze v souvislosti s novelou Zákoníku práce a potřebou pokrýt potřebné prac. úkoly na pracovišti v [redacted]. Následně vznikla aktuální potřeba výpomoci na pracovišti v [redacted] s ohledem na pracovní neschopnosti píseckých řidičů p. [redacted] a p. [redacted]. Rozhodnutí o nadbytečnosti tzn. o snížení počtu řidičů v stanovišti v [redacted] na čtyři, bylo vydáno pouze z ekonomických důvodů, v té době ekonomická situace žalované nebyla dobrá. Žalovaná v té době investovala velký objem finančních prostředků.

Pracovní smlouvou ze dne 1.3.1995 je prokázáno, že touto smlouvou vznikl pracovní poměr žalobce u žalované ve funkci řidič – záchranář s místem výkonu práce výjezdové stanoviště žalované v [redacted].

Zakládací listinou žalované ze dne 1.3.1995 vydanou Okresním úřadem v [redacted], rozhodnutím přednosty tohoto úřadu ze dne 16.2.1995 je prokázáno, že žalovaná je správně označena v žalobě, má právní subjektivitu a je ve věci a je ve věci správně pasivně legitimována.

Výslechem statutární zástupce žalované [redacted], výslechem svědka [redacted], svědkyně [redacted], svědka [redacted] a svědka [redacted] je prokázáno, že od srpna 2000 došlo ke zhoršení atmosféry na pracovišti žalované v [redacted] a to v důsledku vyslovení podezření žalobcem, [redacted] a [redacted], že řidič téhož úseku – [redacted] odcizuje benzín na pracovišti. Toto podezření se však neprokázalo ani interním šetřením žalované ani šetřením policie. Dne 26.9.2000 vyzval ředitel žalované žalobce [redacted] a [redacted], aby doložili své tvrzení s tím, že jinak věc předá Policii ČR. [redacted] se již dále v této věci neangažoval. Žalobce a p. [redacted] na svém tvrzení trvali.

Zápisem z porady vedení žalované ze dne 28.11.2000 je prokázáno, že statutární zástupce oznámil, že dojde k rozšíření počtu řidičů [redacted] ze 4 na 5. Rozhodnutím ředitele č. 2 z 1.12.2000 je prokázáno, že ředitel žalované rozhodl o tomto rozšíření a stanovil stáže pracovníků z [redacted] v [redacted] na dobu tři týdny v roce, zároveň od 1.1.2001 změnil v noční směně počet hodin čekání na pracovišti ze současných sedmi na pět s tím, že se o dvě hodiny rozšiřuje počet hodin výkonu práce.

Z vyjádření okresní zdravotní radové [redacted] je prokázáno, že statutární zástupce žalované s ní projednal ústně vytvoření dalšího pracovního místa řidiče výjezdového místa v [redacted] pro rok 2001 s tím, že tento krok odůvodnil novelou Zákoníku práce změnou ust. § 95 a 96.

Sdělením žalované a kopiemi rozpisu služeb a výkazů mzdových nároků z r. 2000 je prokázáno, že řidiči na stanovišti žalované v [redacted] absolvovali stáž v [redacted] v roce 2000 v rozsahu 4-9 dnů každý z nich. V roce 2000 při noční směně byla vykazována práce 5 hodin, pohotovost 7 hodin, noční práce 1 hodina.

Dodatkem pracovní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovanou neurčitěho data je prokázáno, že s účinností od 1.1.2001 se žalobce dohodl se žalovanou v souladu s ust. § 95 Zákoníku práce na pracovní pohotovosti na pracovišti v rozsahu nejvýše 400 hodin v kalendářním roce, dále souhlasil v souladu s ust. § 96 Zákoníku práce s konáním práce přes čas v rozsahu nejvíce 416 hodin v kalendářním roce, dále byla ujednána pracovní doba v rozsahu 37,5 hodiny týdně s tím, že rozvržena bude nerovnoměrně. Dodatkem pracovní smlouvy [redacted], jím podepsaným dne 5.11.2000, je prokázáno, že [redacted] uzavřel dodatek v témže znění. Vyjádřením statutárního zástupce žalované a výpovědi svědkyně [redacted], vrchní sestry žalované, je prokázáno, že ve stejném znění uzavřela dodatky pracovních smluv žalovaná i s ostatními řidiči z pracoviště v [redacted]

Výpovědi žalobce, statutárního zástupce žalované a svědka [redacted], je prokázáno, že na začátku roku 2001 vyzval statutární zástupce tyto dva řidiče, aby ukončili pracovní poměr právě v souvislosti s tím, že bylo odloženo stíhání ohledně ztráty pohonných hmot, neprokázalo se, že by řidič [redacted] benzín odcizoval. Žalobce a [redacted] pracovní poměr neukončili.

Pracovní smlouvy uzavřenou mezi žalovanou a [redacted] je prokázáno, že žalovaná přijala dne 1.2.2001 do pracovního poměru na dobu neurčitou pátého řidiče na [redacted]

Mzdovými výkazy za rok 2001 je prokázáno, že až na čtyři výjimky bylo při noční směně zásadně vykazovány 3 hodiny noční práce a pohotovost – čekání na pracovišti (pokud nebyl výkon práce) 5 hodin, zhruba od poloviny roku 2001 noční práce 5 hodin, pohotovost-čekání na pracovišti 3 hodiny.

Výslechem svědkyně [redacted], svědka [redacted], svědkyně [redacted] a žalobce je prokázáno, že na rozsahu hodin práce vykonávané na pracovišti v [redacted] v roce 2001 oproti roku 2000 se v podstatě nic nezměnilo, pouze se změnil způsob evidence práce a odměňování, to znamená kolik hodin se vykazuje při noční službě jako výkon práce a kolik jako pohotovost.

Svěddeckými výpověďmi [redacted] a [redacted] bylo prokázáno, že na nástěnce na pracovišti [redacted] viselo upozornění na povinnosti zaměstnanců při výkonu práce a to od r. 1999 až do roku 2001.

Sdělením žalované, plány stáží a mzdovými výkazy žalované je prokázáno, že po zapracování nového řidiče [redacted] od 12.3.2001 až do 2.11.2001 vždy jeden z řidičů milevského pracoviště žalované byl na stáži v [redacted], když mezi těmito stážemi byly přestávky maximálně několik dnů, na přelomu května a června 19 dnů, na přelomu června a července 8 dnů, v polovině září 16 dnů, na přelomu září a října 17 dnů. Doklady o pracovní neschopnosti je prokázáno, že řidič výjezdového stanoviště [redacted] byl práce neschopen od 14.5.2001 a řidič téhož stanoviště [redacted] od 30.7.2001.

Výpovědi žalobce, svědka [redacted] a přehledem příplatků, bylo prokázáno, že od února r. 2001 ani žalobci ani [redacted] nebylo vypláceno osobní ohodnocení ani žádné odměny, přesto, že do té doby jim byly tyto složky mzdy vypláceny jako ostatním řidičům. V tomto období neobdrželi žádnou pracovní pomůcku, pracovní oděv a neabsolvovali povinné přezkoušení řidičů.

Výpovědi žalobce a spisem zdejšího soudu sp. zn. 4C 315/2001 je prokázáno, že žalobci byla dána žalovanou výpověď z pracovního poměru dopisem z 28.3.2001 a žalobce se žalobou domáhal určení neplatnosti této výpovědi. Výpověď byla žalobci dána v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. f) Zákoníku práce s odůvodněním, že žalobce v období od 31.1. do 6.3.2001 se dopouštěl soustavného porušování pracovní kázně. Ve třech případech mu porušení pracovní kázně bylo vytknuto. Upozornění na porušování pracovní kázně z 8.2.2001 mu bylo vytknuto, že vyjel sanitním vozem bez úplné posádky mimo výjezdové pracoviště, výtkou z 19.2. mu bylo vytknuto, že po naložení pacienta se rozjel v okamžiku, kdy sestra nasedla na svém místě. Upozorněním z 6.3.2001 mu bylo vytknuto, že v tento den na provozní schůzi odmítl dechovou zkoušku na alkohol. Vyjádřením žalobce k těmto výtkám je prokázáno, že žalobce namítl, že 31.1. vyjel bez plné posádky čerpat pohonné hmoty. Vyjádřením žalobce a evidencí směn žalobce je prokázáno, že dne 6.3.2001 v době, kdy se v ranních hodinách konala provozní schůze, měl osobní volno, ten den nastupoval až na noční směnu. Spisem sp. zn. 4C 315/2001 je dále prokázáno, že poté, co žalované byla doručena žaloba, žalovaná byla vyzvána k vyjádření, žalovaná odvolala výpověď z pracovního poměru ze dne 28.3.2001, s čímž žalobce souhlasil, následně vzal žalobce žalobu zpět a řízení bylo zastaveno usnesením z dne 2.7.2001.

Výpovědi statutárního zástupce žalované je prokázáno, že hospodářský výsledek žalované byl minusový, v dubnu 2001 částkou 180.000,- Kč, v květnu částkou 355.000,- Kč a v červnu částkou již 690.000,- Kč.

Z výkazů, sdělení skutečnosti za rok 2000 ohledně odpracovaných hodin řidičů žalované v [redacted] vyplývá, že z celkového počtu odpracovaných hodin včetně přesčasů a pohotovosti vycházelo v tomto roce na jednoho řidiče odpracovaných celkem 2.582 hodin, překročení fondu pracovní doby na jednu osobu bylo vyčísleno počtem 502 hodin, přičemž na přesčasech vycházelo toto překročení jedním řidičem za tento rok 30,5 hodin a na pohotovostech překročení fondu prac. doby 471,5 hodin. Z tohoto sdělení je rovněž prokázáno, že oproti roku 2000, jak potvrdil i statutární zástupce žalované a svědci, v roce 2001 se změnilo vykazování nočních směn a to tak, že pracovní pohotovost se nevykazovala 7 hodinami, nýbrž pouze 5 hodinami a v průběhu roku 2001 se pracovní pohotovost vykazovala pouze 3 hodinami.

Z předpokladu vypracovaného žalovanou na rok 2001 ohledně fondu pracovní doby řidičů v [REDAKCE] soud zjistil, že při čtyřech řidičích je potřebný fond prac. doby na jednu osobu 1.882,5 hodin a při celkovém počtu hodin, které je nutno odpracovat, když v kalkulaci jsou uvedeny i dovolené, stáže, plánované prac. neschopnosti a školení, vychází překročení fondu pracovní doby na r. 2001 na jednu osobu ve čtyřech řidičích 537,5 hodin. Výpověď svědkyně vrchní sestry žalované [REDAKCE] je prokázáno, že do této kalkulace žalovaná vůbec neuvedla přesčas a pohotovosti řidičů. Nad rámec tohoto kalkulovaného překročení fondu roční pracovní doby jedním řidičem ze čtyř v [REDAKCE] v rozsahu 537,5 hodin řidiči, protože s tím výslovně souhlasili, mohli odpracovat celkem ještě dalších 278,5 hodin do počtu celkem 816 hodin nad fond pracovní doby; a 400 hodin v rámci pracovních pohotovostí a až 416 hodin prací přesčas.

Při porovnání se skutečností v roce 2000 tak žalovanou uváděné kalkulované překročení fondu roční pracovní doby vychází na rok 2001 na jednu osobu vyšší pouze o 35,5 hodiny oproti roku 2000, přičemž jak shora uvedeno, překročení fondu pracovní doby z roku 2000 představuje právě součet počtu hodin odpracovaných řidiči na přesčasech – 30,5 hodin a při pohotovostech na pracovišti – 471,5 hodin. Žalovaná v předpokladu na rok 2001 vůbec neuvedla, že každý řidič v tomto roce mohl odpracovat v souladu s dodatkem pracovní smlouvy až 416 hodin prací přesčas a až 400 hodin v rámci pracovních pohotovostí.

Rozhodnutím ředitele č. 2 /2001 z 9.7.2001 vydaného statutárním zástupce žalované, je prokázáno, že bylo rozhodnuto o snížení počtu zaměstnanců v rámci zvýšení efektivnosti práce a v zájmu požadované úspory vynakládaných fin. prostředků, mimo jiné byl snížen počet pracovních míst řidičů [REDAKCE] o jedno místo řidiče.

Výpověď z pracovního poměru z 26.7.2001 je prokázáno, že žalovaná dala žalobci výpověď podle § 46 odst. 1 písm. c) Zákoníku práce z pracovního poměru a to z důvodu zrušení jednoho pracovního místa řidiče ze [REDAKCE] z důvodu žalobci nadbytečnosti s tím, že dne 17.7. obdržel nabídku ke změně pracovního zařazení na místo řidiče [REDAKCE] a on se k této nabídce v určitém termínu nevyjádřil. Ve výpovědi je uvedeno, že výpověď byla projednána s příslušným odborovým orgánem dne 9.7.2001. Žalobce výpověď převzal dne 26.7.2001.

Výpověď žalobce je prokázáno, že není členem odborového svazu nebo odborové organizace.

Pokud se týká novely Zákoníku práce provedené zákonem č. 155/2000 Sb. a 220/2000 Sb., s účinností od 1.1.2001 zaměstnavatel již nemohl zaměstnancům pracovní pohotovost nařídit. Zaměstnavatel se na této pracovní pohotovosti může se zaměstnancem pouze dohodnout, pokud se jedná o prac. pohotovost na pracovišti a to nejvýše v rozsahu 400 hodin v kalendářním roce. Podstatné však je, že podle ust. § 95 odst. 2 Zákoníku práce ve znění účinném od 1.1.2001 však v rámci dohodnuté prac. pohotovosti může zaměstnavatel zaměstnanci prac. pohotovost nařídit. Výklad žalované, který uváděla v tomto sporu a to konkrétně její statutární zástupce a svědkyně [REDAKCE], že zaměstnanci, i když se dohodli na prac. pohotovost mohli prac. pohotovost kdykoli odmítnout, je nesprávný a dle názoru soudu v tomto sporu naprosto účelově použitý, protože tento výklad je přímo v rozporu s výslovným zněním věty druhé ust. § 95 odst. 2 Zákoníku práce. Pokud se jedná o novelizaci ust. § 96 Zákoníku práce ohledně práce přesčas, zachoval se i po 1.1.2001 limit celkového rozsahu prací přesčas 8 hodin týdně, ročně celkem 8 x 52 – celkem 416 hodin prací přesčas.

Žalobce podal žalobu o určení neplatnosti výpovědi včas ve lhůtě dané ust. § 64 Zákonníku práce.

Provedeným důkazním řízením je prokázán následující sled rozhodných skutečností:

Žalobce pracoval u žalované jako řidič záchranář ve výjezdovém stanovišti žalované v [redacted] od roku 1995.

V srpnu 2000 žalobce a jeho kolegové řidič [redacted] a [redacted] sdělili žalované podezření, že další řidič milevského pracoviště žalované [redacted] odcizuje benzín na pracovišti, následně u žalované v září 2001 probíhalo vnitropodnikové šetření [redacted] se posléze již k této věci nevyjadřoval. Vnitropodnikovou kontrolou se toto podezření nepotvrdilo, což je prokázáno výpovědí statutárního zástupce žalované, a protože žalobce a [redacted] na svém podezření trvali, což sdělili písemně, bylo podáno tr. oznámení a věc byla setřena policií. Policie však nemohla mít, jak je soudu známo z úřední činnosti, k dispozici jiný okruh možných důkazních prostředků, než jako měla žalovaná, to znamená listinné důkazy a výpovědi osob, žalovaná proto musela předpokládat, jaký bude výsledek šetření policie. Pokud statutární zástupce žalované považoval šetření prováděné policií za poškození pověsti žalované právě žalobcem a [redacted], soud toto považuje za účelové tvrzení, protože žalobce ani [redacted] svoje podezření nesdělili sdělovacím prostředkům a ohledně šetření prováděného policií měli policisté povinnosti mlčenlivosti.

Rozhodnutím z listopadu r. 2000 žalovaná rozhodla o zřízení mimo jiné místa pátého řidiče na pracovišti v [redacted]. Žalovaná velmi kvalifikovaně vyhotovila na začátku roku 2000 pro své zaměstnance řidiče a zdravotní sestry dodatky pracovních smluv, které těmto všem zaměstnancům předložila a řidiči žalované i zdravotní sestry s těmito dodatky souhlasili s pracovní pohotovostí na pracovišti v rozsahu nejvýše 400 hodin v kalendářním roce, dále s konáním prací přesčas v rozsahu až 416 hodin v roce, s pracovní dobou v rozsahu 37,5 hodin týdně a s vysíláním na pracovní cesty. Žalobce tento dodatek podepsal blíže neurčeného data, [redacted] dne 5.11.2000. Pokud tak všichni tito zaměstnanci výslovně souhlasili s pracovními pohotovostmi a pracemi přesčas podle výslovného znění druhé věty ust. § 95 odst. 2 Zákonníku práce, jim žalovaná výkon těchto prací ustanoveného limitu mohla nařídit. Výkaz žalované, jenž uváděla v tomto sporu, a to konkrétně statutární zástupce a svědkyně [redacted], že zaměstnanci i když se dohodli na prac. pohotovosti, mohli pracovní pohotovost kdykoli odmítnout, je tak podle názoru soudu v tomto sporu naprosto účelově použit.

Ze shora citovaného přehledu odpracovaných hodin za rok 2000 a z předpokladu vypracovaného žalovanou na r. 2001 (v němž nejsou uvedeny žádné přesčasové hodiny a žádné pohotovosti) jednoznačně vyplývá, že žalovanou zde účelově uvedené kalkulované překročení fondu roční pracovní doby jedním řidičem z [redacted] na r. 2001 v rozsahu 537,5 hodin, však mohlo být pokryto v přepočtu 416 hodin přesčas a do počtu dalších 121,5 hodin nařízenými pracovními pohotovostmi, které mohly být nařízeny až do počtu celkem 400 hodin v roce. Z těchto skutečností soud dovozuje, že rozhodnutí datované v listopadu 2001 žalovanou bylo účelové a žalovaná si tak zřídila místo dalšího pátého řidiče na pracovišti v [redacted] naprosto účelově s tím, aby posléze mohla ukončit pracovní poměr s tím řidičem, kterého si vybere.

V prosinci 2000 policie odkládá šetření pro podezření na odcizování pohonných hmot s tím, že toto podezření nebylo prokázáno.

Na provozní schůzi na začátku r. 2001 byl žalobce a [redacted] vyzván, aby ukončili pracovní poměr právě s ohledem na skutečnost, že nebylo prokázáno, že by byly odcizovány pohonné hmoty v r. 2000 u žalované.

Žalobce ani [redacted] pracovní poměr neukončili.

Od 1.2.2001 je přijat do pracovního poměru k žalované na pracoviště [redacted] jako pátý řidič [redacted]. Po jeho nastoupení a jeho zapracování od března r. 2001 a to až do doby, kdy běžela výpovědní doba podle dané výpovědi žalobci, tzn. do listopadu r. 2001 vždy jeden z milevských řidičů, s výjimkou několika dní jak uvedeno shora, pracoval na tzv. stáži v [redacted]. Žalovaná odůvodňovala od května tyto stáže pracovní neschopností jednoho řidiče v [redacted] a od července dalšího, je však evidentní, že kdyby nebyl k dispozici pátý řidič z [redacted] pracoviště, náhradu za nemocné řidiče by musela řešit jiným způsobem. Pokud však jeden z řidičů z [redacted], s výjimkou dní jak uvedeno shora, pracoval mimo [redacted] pracoviště, je tím prokázáno, že pro pracoviště [redacted] byl nadbytečný.

Upozorněními dané žalovanou žalobci na závažná porušení pracovní kázně v období od 8.2.2001 do 6.3. je prokázáno, že žalovaná si připravovala podklady pro dání výpovědi žalobci. Pro toto řízení není třeba, aby soud posuzoval, zda skutky žalobci vytýkané, byly opravdu závažnými porušeními pracovní kázně, ani pro toto řízení není podstatné, zda na nástěnce žalované [redacted] byla poučení pro zaměstnance řidiče, v jakým třech případech je nutno vyjíždět se sanitkou s plnou posádkou. Pokud však 6.3.2001 žalobci byla dána výtky za to, že odmítl provozní zkoušku na alkohol na provozní schůzi dne 6.3.2001, když jak vyplývá z výkazu směn, žalobce ten den nastupoval až na noční směnu a na tuto schůzi konanou v ranních hodinách se dostavil ze svého osobního volna, je evidentní, že vyžadovat dechovou zkoušku na alkohol od řidiče sanitky na schůzi, kdy je pouze seznamován s pokyny zaměstnavatele, bylo jednání zaměstnavatele, které nemělo žádné opodstatnění (žalovaná neprokázala, že by na této schůzi žalobce narušoval její průběh, že by se choval arogantně nebo hrubě). Podle názoru soudu touto výtkou je doloženo, že žalovaná se na žalobce jako zaměstnance výrazně zaměřila a činila kroky k tomu, aby s ním mohla ukončit pracovní poměr. Statutární zástupce žalované sám potvrdil a je prokázáno, že žalobci nebyly vyplaceny žádné nenárokové složky mzdy s tím, že žalovaná dovozovala, že žalobce nesplnil podmínky pro vyplacení těchto nenárokových složek zejména s tím, že podle žalované poškodil pověst žalované, v důsledku oznámení žalobce ze srpna 2000 došlo ke zhoršení prac. vztahů na milevském pracovišti, žalobce podle žalované závažně porušoval prac. kázeň těmi jednáními, za které mu byly dány výtky.

Dále je prokázáno, že žalobci byla dána výpověď dne 28.3.2001 z pracovního poměru z důvodu soustavného porušování prac. kázně, která byla odůvodňovaná právě shora citovanými výtkami. Poté, co žalobce podal žalobu o určení neplatnosti této výpovědi a žaloba byla doručena žalované, žalovaná výpověď odvolala, s čímž žalobce souhlasil a následně vzal žalobu zpět. Statutární zástupce žalované potvrdil, že výpověď byla vzata zpět proto, že ve vnitřních předpisech žalované není uvedeno, jaký z vedoucích pracovníků je oprávněn vyzvat podřízeného pracovníka k dechové zkoušce. Řízení bylo zastaveno usnesením ze dne 2.7.2001.

Následně bylo prokázáno, že po zpětvzetí výpovědi žalobce nastoupil zpět do práce dne 1.6.2001.

Dále bylo prokázáno, že rozhodnutím z 9.7.2001 rozhodla žalovaná o snížení počtu zaměstnanců, mimo jiné o snížení jednoho prac. místa řidiče na pracovišti [redacted] u.

Dále je prokázáno, že žalovaná nabídla dne 16.7.2001 žalobci vzhledem ke zrušení jednoho pracovního místa řidiče [redacted] u místo řidiče [redacted] y tzn. [redacted] u.

Následně žalovaná dala žalobci výpověď z pracovního poměru z 26.7.2001 podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) Zákoníku práce s odůvodněním, že došlo ke zrušení jednoho prac. místa řidiče [redacted] a žalobce je nadbytečný.

Žalovaná tak pět měsíců poté, co přijala do prac. poměru pátého řidiče na pracoviště [redacted] rozhodla o nadbytečnosti tohoto prac. místa. Svůj krok odůvodnila ekonomickými důvody, statutární zástupce žalované potvrdil, jak narůstal minusový hospodářský výsledek žalované od dubna do června, zároveň však žalovaná potvrdila, že investovala v r. 2001 velký objem prostředků.

Výpověď daná žalovanou žalobci ze dne 26.7.2001 formálně má veškeré náležitosti ve smyslu ust. § 44 odst. 1 a 2 Zákoníku práce ve znění účinném po 1.1.2001, zároveň je důkazním řízením prokázáno, že byla splněna i podmínka výpovědi daná ust. § 46 odst. 2 Zákoníku práce – žalovaná nemohla žalobci nabídnout pro něj jinou vhodnou práci, protože práce řidiče záchranáře na pracovišti [redacted] pro žalobce formálně od července r. 2001 neexistovala. Protože žalovaná nemohla takovouto práci na pracovišti [redacted] žalobci nabídnout, pro dání výpovědi tak byla splněna i podmínka ve smyslu ust. § 46 odst. 2 Zákoníku práce. Žalovaná však přesto nabídla žalobci práci na pracovišti v Písku, tu však on nepřijal, tato nabídka však byla nadbytečná a žalovaná ji činit nemusela. Důkazním řízením je prokázáno, že žalobce v době dání výpovědi nebyl členem odborového orgánu nebo odborů, proto k výpovědi z pracovního poměru nebylo nutné i projednání s odbory ve smyslu ust. § 59 odst. 1) Zákoníku práce, ani předchozí souhlas podle § 59 odst. 2) Zákoníku práce.

Podle závazného právního názoru Nejvyššího soudu ČR, v případě, že rozhodnutí zaměstnavatele např. o snížení či zvýšení stavu zaměstnanců sledovalo od počátku jiné, než uvedené cíle a pokud tedy zaměstnavatel jen předstíral přijetí organizačního opatření (např. snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce), je třeba dovodit, že rozhodnutí o organizační změně nebylo přijato.

Soud dovozuje, že rozhodnutí žalované nejprve o zvýšení stavu řidičů v [redacted] a posléze rozhodnutí o snížení počtu řidičů v [redacted] byly právě takovým rozhodnutími, kterými byly od počátku sledovány jiné, než uvedené cíle tzn., že žalovaná vytvořila nadbytečnost jednoho řidiče [redacted] uměle, nejprve k dosavadním čtyřem řidičům přijala ode dne 1.2.2001 pátého řidiče a posléze stav řidičů o jednoho snížila svým rozhodnutím ze dne 9.7.2001, což jí formálně umožňovalo vybrat si žalobce jako nadbytečného zaměstnance a dát mu výpověď z prac. poměru podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) Zákoníku práce. Soud dovozuje, že žalovaná od podzimu r. 2000, kdy žalobce a [redacted] upozornili na ztrátu pohonných hmot a vyslovili své podezření a kdy došlo ke zhoršení prac. vztahů [redacted], kdy se vnitropodnikovou kontrolou neprokázalo podezření vyslovené žalobce a [redacted], žalovaná posuzovala žalobce jako zaměstnance, který je pro ni nevyhovující, chtěla s ním ukončit prac. poměr a rozhodnutí o zvýšení počtu řidičů a posléze snížení počtu řidičů sledovalo tento účel a žalovaná tak pouze předstírala přijetí organizačního

opatření. Soud tak dovozuje ve smyslu právního názoru Nejvyššího soudu, že rozhodnutí o organizační změně nebylo přijato a nemůže být proto ani příčinou nadbytečnosti žalobce a výpovědi z prac. poměru. Soud tak dovozuje, že tato výpověď daná žalobci podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) Zákoníku práce je neplatná ve smyslu ust. § 242 odst. 1 písm. a) Zákoníku práce, jedná se o právní úkon neplatný, protože obchází zákon.

Žalobce prokázal skutečnosti tvrzené v žalobě, proto soud v plném rozsahu vyhověl a určil, že výpověď je neplatná.

V důkazním řízení byly nejpodstatnější listinné důkazy, které naprosto potvrzovaly skutečnosti tvrzené žalobcem. Tvrzení žalované o tom, že k navýšení počtu míst řidičů došlo s ohledem na novelizaci Zákoníku práce, je vyvráceno výkazy práce, přehledy směn a dodatky prac. smluv a dále přehled vypracovaný žalovanou o počtu odpracovaných hodin v r. 2000 a předpokladu na r. 2001, který jak uvedeno shora, je zcela nevěrohodný, nepřesvědčivý a účelový. Výpovědi svědků soud hodnotil jako přesvědčivé, pokud hovořili o faktech např. o podpisu dodatku prac. smluv, o tom, jak se práce vykazovala, že nedošlo ke změně na práci oproti r. 2000. Jinak ohledně svědků je evidentní, že nevypovídali jako objektivní, nezaujatí svědci. Pokud svědkyně [redacted] vypovídala o situaci, kdy lékař [redacted] vytkl během jízdy žalobci, že překročil povolenou rychlost, tato výpověď koresponduje s ostatními důkazy tzn., že žalovaná přistupovala k žalobci jako k zaměstnanci, kterého se hodlá zbavit.

Ve věci nebylo podstatným důkazem vyjádření zaměstnanců k osobě lékaře [redacted] pracoviště [redacted] ani hodnocení chování statutárního zástupce žalované a ostatních zaměstnanců žalované vůči žalobci. Při rozhodování věci bylo podstatné, jaký účel sledovala žalovaná svými rozhodnutími o zvýšení a posléze snížení počtu řidičů.

O nákladech řízení soud rozhodl podle výsledku sporu v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s.ř., soud přiznal žalobci, který byl ve sporu úspěšný náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek ze žaloby 1.000,- Kč, z odvolání 1.000,- Kč, dále soudní poplatek z odvolání 5.000,- Kč, dále náklady právního zastoupení – paušální náhrady podle § 7 písm. c) vyhlášky č. 484/2000 Sb. v platném znění ve výši 5 x 5.000,- Kč, dále 15 režijních paušálů po 75,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění, podle § 14 odst. 1 a 3 téže vyhlášky 6 x náhrada za ztrátu času ve výši celkem 200,- Kč, za jízdné z [redacted] do [redacted] a zpět a jedenkrát náhradu za ztrátu času ve výši 250,- Kč, jízdné z [redacted] do [redacted] a zpět, 6 x cestovné podle vyhlášky č. 173/1996 Sb. z [redacted] do [redacted] a zpět ve výši 559,- Kč za jednu cestu, což obnáší 2 x 30 km tam a zpět, dále 1 x cestovné z [redacted] do [redacted] a zpět ve výši 190,- Kč, celkem na nákladech řízení 43.060,- Kč.

Podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. soud rozhodl o nákladech řízení zálohovaných státem podle výsledku tohoto sporu, tyto náklady představují svědecké svědka [redacted] 96,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15-ti dnů od jeho doručení ke KS v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného ve trojím vyhotovení.

Okresní soud v Písku dne 11.10.2004

JUDr. Vlasta Halbršátová
předsedkyně senátu